

Den elektroniske version af Landsforeningens Meddelelser

27. Aktindsigt - Politirapporter
28. Forsvarere - Vidneudelukkelse
29. Påtalebeslutning - Sigtelse - Frister - Afvisning
30. Samfundstjeneste - Dokumentfalsk
31. Samfundstjeneste - Vilkårsovertrædelse - Frister
32. Udlændingeloven - Frihedsberøvelse
33. Påtaleopgivelse - Sigtelsen grundløs - Ombudsmanden
34. Narkotika - Minde kvanta - Strafudmåling
35. Samfundstjeneste - Vold - Trafik
36. Narkotika - Ecstasy - Forsøg - Tilbagetræden - Langvarig sagsbehandling - Samfundstjeneste
37. Narkotika - Hash i fængsler - Samfundstjeneste
38. Afgifter - Smugling - Cigaretter - Sagsomkostninger
39. Vold - Betinget straf - Personlige forhold
40. Vold efter § 245 - Samlivsforhold - Personlige oplysninger - Delvis betinget straf

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Den elektroniske version af Landsforeningens Meddelelser

Redaktøren modtager fra tid til anden henvendelser om de gode gamle dage, da Meddelelser blev trykt og udsendt til medlemmerne samt andre, herunder dommerne. De pågældende påpeger med rette, at det er behageligere at have en trykt version af et tidsskrift, som man kan slæbe frem og tilbage i sin mappe og studere i ledige stunder, hvorimod man ikke altid får taget sig sammen til at læse hele tidsskriftet, når det kun kommer via en e-mail meddelelse fra Advokatsamfundets Serviceselskab, at nu kan man læse den nyeste udgave.

Alle de små tidsskrifter i papirudgave fik dødsstødet, da portostøtten faldt væk. Hertil kom, at de enkelte hæfter også havde det med at blive væk for modtagerne, fordi de havnede i den sag, hvor man havde brug for dem. Redaktøren har på ny fra bestyrelsen modtaget moralsk opbakning til, at foreningen ikke går tilbage til papirudgaven. Se til gengæld positivt på fordelene. Serviceselskabets version har en søgefunktion. Når man er inde i Landsforeningens Meddelelser, kan man til venstre i et panel finde en "Avanceret søgning", hvor man kan søge på fritekst, og efter redaktørens opfattelse virker søgesystemet udmærket.

Er man så heldig at være på et stort kontor med flere beneficerede advokater, eller er man forkælet med sekretærbistand, skal man være opmærksom på, at Meddelelser også udsendes af Serviceselskabet som en pdf-fil. Det vil sige, at man kan få den printet ud i den gammelkendte typografi - siderne skal bare nedkopieres fra A4 -> A5 og trykkes på begge sider, så kan man selv fremstille hæfter, der ser ud som før, og som kan indbindes pr. årgang. Af samme grund udarbejder redaktøren stadig årlige registre. En samlet årlig udsendelse pr. e-mail kan evt. komme på tale senere.

God sommerferie. Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 27/2006

Aktindsigt - Politirapporter

RPL § 729 a

Advokat B klagede til Politidirektøren over, at han havde fået afslag på at få tilstillet forsvarerengenparter med den begrundelse, at det ikke kunne ske, før klienten M formelt var blevet sigtet og havde underskrevet en anmodning om at få B beskikket. B modtog en beklagelse af det passerede.

Københavns Politi, Politidirektøren, jr.nr. 0100-00170-00280-05, 12/12 2005

Brevet citeres i sin helhed:

"Ved brev af 3. november 2005 har De rettet henvendelse til Københavns Politi med anmodning om at få tilsendt akterne i en sag, hvori Deres klient, M, er involveret.

De har i Deres brev anført, at en politiassistent kontaktede Deres sekretær og meddelte, at De ikke kunne få tilsendt sagens akter, idet Deres klient ikke formelt var sigtet i sagen.

De har endvidere i Deres brev af 8. november 2005 anført, at politiet den 7. november 2005 ringede til Deres klient og opfordrede ham til at give møde på politistationen med henblik på sigtelse og afhøring, samt at politiet den 4. november 2005 rettede henvendelse på Deres klients bopæl. De har på den baggrund anført, at det kunne se ud som om, at politiet har den opfattelse, at man lovligt kan anholde Deres klient til afhøring.

Jeg har i anledning af Deres henvendelse indhentet sagens akter samt en udtalelse fra det implicerede personale.

Det fremgår af sagen, at politiet ved brev af 14. oktober 2005 tilsagde Deres klient til afhøring den 24. oktober 2005. Politiet modtog den 24. oktober 2005 en telefax fra Dem, hvoraf det fremgik, at M havde bedt Dem om at bistå ham i forbindelse med sagen, og at De ønskede sagens akter tilsendt.

Den sagsbehandlende politiassistent kontaktede herefter den 26. oktober 2005 Deres sekretær og meddelte, at De ikke kunne få udleveret akterne i sagen, før M formelt var blevet sigtet og havde underskrevet en anmodning om at få Dem beskikket som forsvarer.

Den 4. november 2005 rettede politiassistenten henvendelse på Deres klients adresse, med henblik på at foretage sigtelse og afhøring. Politiet traf imidlertid ikke Deres klient hjemme, men aftalte med Deres klients mor, at hun ville bede ham om at kontakte politiet.

Deres klient kontaktede herefter Station Amager telefonisk den 7. november 2005, hvor han blev sigtet og kort afhørt telefonisk. Det fremgår af afhøringsrapporten, at Deres klient ikke ønskede en forsvarer til stede ved afhøringen.

Der har på intet tidspunkt været tale om at foretage anholdelse af Deres klient.

Det fremgår endeligt, at De fik sagens akter tilsendt den 10. november 2005.

På baggrund af ovenstående hændelsesforløb finder jeg, at De burde have haft sagens akter tilsendt efter at have anmodet herom i Deres telefax af 24. oktober 2005. Jeg finder således ikke, at det er forudsætning for fremsendelse af sagens akter til en valgt forsvarer, at klienten formelt er sigtet, særligt ikke når det ligger fast, at klienten vil blive sigtet i sagen. Jeg skal på den baggrund beklage, at De ikke fik sagens akter tilsendt. Station Amager er underrettet om min afgørelse ved kopi af dette brev.

Herudover finder jeg ikke anledning til at kritisere politiets dispositioner. Jeg har her ved lagt vægt på, at jeg ikke finder, at politiet var afskåret fra at rette henvendelse til Deres klient eller foretage afhøring af ham på baggrund af, at De havde informeret politiet om, at han havde valgt Dem som forsvarer. Jeg har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af afhøringsrapporten, at Deres klient ikke havde noget imod at udtale sig, uden at der var en forsvarer til stede. Jeg har endelig lagt vægt på, at politiet på intet tidspunkt har haft til hensigt at anholde Deres klient med henblik på afhøring.

Denne afgørelse kan inden 4 uger påklages til Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby, Jens Kofods Gade 1, 3. sal, 1248 København K. Klagen kan sendes hertil eller direkte til statsadvokaten.

Med venlig hilsen
Martha Therkelsen
vicepolitidirektør"

Landsforeningens Meddelelse 28/2006

Forsvarere - Vidneudelukkelse

Retsplejelovens § 170

Under domsafsigelsen i en narkotikasag udbrød der tumult, hvor bl.a. nogle af de domfældte angiveligt fremkom med udtalelser mod medtiltalte A, dommeren og de tilstedeværende politifolk. Der blev siden rejst tiltale mod de øvrige domfældte. 5 politifolk skulle vidne. Under diskussion, om dommer og anklager også skulle vidne, forlangte anklageren nu, at forsvarerne også skulle vidne. Byretten gav ikke anklagemyndigheden medhold. Anklagemyndigheden kærede, men frafaldt siden kæren, efter at bl.a. Advokatrådet var gået ind i sagen.

Retten i Silkeborg SS 1. 758/2005, 30/1 2006

Under domsafsigelsen i april 2005 i en narkotikasag mod 5 personer, herunder A, udbrød der tumult, der siden førte til tiltale mod B - D for vidnetrusler mod A, bl.a. for

at have sagt: "Jeg nakker dig, din stikker". B og C skulle have råbt skældsord ad dommer og anklager, E skulle have rettet beskyldninger mod dommeren, og D og E skulle henholdsvis have fremført skældsord og trusler mod tilstedeværende politifolk.

På den almindelige bevisfortegnelse af 29/7 2005 var opført meddomfældte A, anklageren og 6 politifolk. Siden besluttede anklagemyndigheden at frafalde anklageren som vidne.

En af forsvarerne bad om, at dommeren blev indkaldt som vidne. En anden forsvarer F tilsluttede sig dette og ønskede også anklageren indkaldt.

Anklagemyndigheden protesterede under et retsmøde i trusselsagen den 30/1 2006, hvor forsvarerne F og P var mødt, da det ifølge rapportforklaringerne var utvivlsomt, at hverken dommer eller anklager havde hørt fornærmelserne.

Anklageren bemærkede endvidere, at såfremt forsvarets anmodninger blev efterkommet, ville anklagemyndigheden indkalde samtlige aktører under domsforhandlingen, herunder også de beskikkede forsvarere. Han henviste til en af ham udarbejdet tillægsbevisfortegnelse af 25/1 2006, hvor 4 advokater var opført (herunder A's daværende forsvarer H, som nu i mellemtiden var blevet beskikket som bistandsadvokat for ham under trusselsagen, ER).

Forsvarer F henviste bl.a. til, at han som forsvarer for en af de tiltalte også under den tidligere sag ikke havde pligt til at afgive forklaring, jfr. RPL § 170, stk. 2.

Anklageren bemærkede bl.a., at advokaterne skulle afhøres om oplysninger og iagttagelser som følge af deres tilstedeværelse, ikke om selve klientforholdet.

Byretten afsagde følgende kendelse:

"Da det ikke på forhånd kan afvises, at vidneforklaringer af retsformanden, retsassessor R og anklageren, politifuldmægtig K kan have betydning for sagens oplysning, tages anmodningen om at de skal føres som vidner til følge.

Anklagemyndighedens anmodning om, at der afgives vidneforklaring af de tilstedeværende under domsforhandlingen, herunder de beskikkede forsvarere, omfatter alene iagttagelser, som de pågældende i kraft af deres tilstedeværelse måtte have gjort under retsmødet, men ikke forhold, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af virksomheden og som omfattet af tavshedspligten. Reglerne i retsplejelovens § 170 er derfor ikke i sig selv til hinder for, at de pålægges at afgive forklaring. Imidlertid vil det for advokat F og advokat P være uforeneligt med hvervet som beskikket for-

svarer, såfremt de tillige skulle afgive vidneforklaring. Efter sagens karakter og da hensynet til de tiltalte fri valg af forsvarer må antages at veje tungere end anklagemyndighedens ønske om vidneforklaring fra de forsvarere, der overværede retsmødet, fritages de pågældende for vidnepligt."

Da bevisførelsen blev udvidet, blev sagen udsat til senere.

Anklagemyndigheden afgav to dage efter kæreskrift, hvor det bl.a. blev fremført, at advokaterne var omfattet af den almindelige vidnepligt. Hensynet til de tiltalte burde slet ikke indgå i en vurdering af, om en bevisførelse kan antages at have betydning for en sags afgørelse, idet anklagemyndighedens mulighed for at få sagen fuldstændigt oplyst, derved blev gjort illusorisk.

Advokaterne havde ikke villet lade sig afhøre af politiet, men stod under narkotikasa-gen i "1. parket", modsat retsformanden og anklageren, der flygtede ud af retslokalet.

For så vidt angik F, var denne blevet beskikket i trusselsagen den 16/6 2005 under forudsætning af, at han ikke skulle afgive vidneforklaring.

Skulle advokaterne afhøres som vidner, var det endvidere anklagemyndighedens opfattelse, at disse var udelukket fra at være beskikket under sagen, jfr. RPL § 730, stk. 4.

Forsvarer F afgav svarskrift til landsretten, hvor han påstod kendelsen stadfæstet. Principalt påstod han sig omfattet af RPL § 170. Der var efter § 170, stk. 2, ikke grundlag for at pålægge ham at afgive vidneforklaring, idet det ikke kunne antages, at hans eventuelle forklaring ville have afgørende betydning for sagen.

Anklagemyndigheden burde ikke kunne forhindre den tiltaltes frie forsvarervalg ved i sidste øjeblik at ændre holdning til, hvorvidt det var relevant at føre F som vidne eller ej. Han opfordrede Advokatrådet og Landsforeningen til eventuelt at afgive en udtalelse i sagen.

Han vedlagde en skrivelse af 21/7 2005, hvor Politimesteren, efter at have tilendebragt sine overvejelser, havde besluttet, at F ikke skulle vidne i sagen, hvorfor F fik tilstillet forsvarergenparter.

Advokat H, der var blevet beskikket som bistandsadvokat for A efter tidligere at have været forsvarer for denne i narkosagen, havde ikke været til stede under det retsmøde, hvor man drøftede den yderligere bevisførelse.

Han skrev til by- og landsretten og gjorde opmærksom herpå. Det var hans opfattelse, at han som bistandsadvokat og tidligere forsvarer var udelukket fra at afgive vidneforklaring. Det ville være utænkeligt, at en bistandsadvokat på samme tid skulle være vidne i sagen.

I øvrigt var H's forklaring uforholdsmæssig, henset til, at 5 politifolk var indkaldt som vidner.

Landsforeningen henstillede til Advokatrådet at indtræde i sagen for F eller afgive en udtalelse til støtte for F. Det sidste skete.

Efter moden overvejelse frafaldt politimesteren den 24/3 2006 kære af kendelsen vedr. F (VL 13. afd. S-0327-06).

Landsforeningens Meddelelse 29/2006

Påtalebeslutning - Sigtelse - Frister - Afvisning

Retsplejelovens § 724, § 749 og § 842

T blev afhørt om nogle trusler uden sigtelse, men med sigtedes rettigheder, og siden meddelte politimesteren ved brev af september 2005, at efterforskningen var indstillet efter RPL § 749. Da der ikke inden 2 måneder fra afgørelsens dato var forkyndt meddelelse om, at strafforfølgningen blev genoptaget, var betingelserne i RPL § 724 ikke opfyldt, hvorfor byretten forhåndsafviste sagen. Landsretten stadfæstede.

ØL 4. afd. kære nr. S-611-06, 27/2 2006

Ved et retsmøde i byretten den 20/2 2006 begærede forsvareren forhåndsafvisning vedr. to forhold i anklageskriftet, hvor der var rejst tiltale for trusler.

T havde været afhørt i december 2004 uden sigtelse. Politimesterens påtaleopgivelse i september 2005 tilkendegav ligeledes, at T var afhørt uden sigtelse. Ved anklageskrift af december 2005 blev der alligevel rejst tiltale mod T.

Anklagemyndigheden gjorde gældende, at den omstændighed, at T var blevet vejledt om, at han ikke havde pligt til at udtale sig, blot var en orientering om reglen i RPL § 750, og medførte ikke, at afhøringen var sket med en sigtets rettigheder. Der henvises til den daværende rigsadvokats artikel i U1983 B 79.

Det var en fejl, når der i anmeldelsesrapporten fra december 2004, som blev rettet i januar 2005, var anført, at T var blevet afhørt uden sigtelse med en sigtets rettigheder.

I øvrigt havde politimesteren afsendt et brev inden 2 måneders fristen om, at påtaleopgivelsen var omgjort.

Det forhold, at meddelelsen ikke var forkyndt for T, var uden betydning, da en kvindelig bekendt efter fristens udløb havde rettet henvendelse til politiet, da T var i tvivl om, hvorvidt han nu skulle møde til afhøring.

Forsvareren henviste til RPL § 842. T havde haft anledning til at anse sig som "sigtet", og en genoptagelse af sagen ville kræve, at der var sket forkyndelse inden for 2 måneder efter påtaleopgivelsen, jfr. RPL § 724, stk. 2, hvilket ikke var sket i nærværende sag.

Ud over den ovennævnte anmeldelsesrapport henviste forsvareren til rapporten fra december 2004 vedr. afhøring af T, hvor det var anført, at han "nægtede" flere konkrete forhold, herunder at have slået eller truet den forurettede, og han blev forespurgt, hvorvidt han var sammen med den nu medtiltalte S. Han var således under afhøringen blevet konfronteret med en mistanke, og han var ikke blot en af mange mulige mistænkte i sagen.

Anklagemyndigheden havde ikke dokumenteret, at T havde fået forkyndt meddelelse om, at sagen blev genoptaget, eller at han skulle have modtaget sådan meddelelse inden for 2 måneders fristen i RPL § 724, stk. 2. Der blev henvist til kommentarerne til de pgl. bestemmelser, Eva Smiths "Straffeprocess", 5. udg. s. 35 samt Lindencrone og Werlauff "Dansk Retspleje", 2. udg. s. 610.

Retten afsagde følgende

K E N D E L S E

"Det fremgår af sagen, at T første gang blev gjort bekendt med sagen ved en telefonisk afhøring den 23. december 2004, og at det af politirapporten fremgår, at han blev afhørt uden sigtelse. Det fremgår endvidere af anmeldelsesrapport af 20. december 2004/3. januar 2005, at T den 23. december 2004 ringede til Politimesteren i Hvidovre, og at han blev afhørt uden sigtelse, men med sigtedes rettigheder. Henset hertil sammenholdt med indholdet af den telefoniske afhøringsrapport, herunder at T "nægtede" flere konkrete forhold, herunder at have været til stede hos forurettede sammen med nu medtiltalte S, finder retten, at T under afhøringen blev konfronteret med en sådan mistanke mod sig, at han må anses som sigtet.

Politimesteren i Hvidovre meddelte ved et brev af 21. september 2005 T, at efterforskningen blev indstillet i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. Da der ikke inden

2 måneder fra afgørelsens dato er forkyndt meddelelse for T om, at strafforfølgningen blev genoptaget, finder retten, at betingelserne for genoptagelse i retsplejelovens § 724, stk. 2, ikke er opfyldt.

På den baggrund tages forsvarerens begæring om afvisning på forhånd af sagens forhold 1 og 2 til følge, jf. retsplejelovens § 927, jf. § 842, stk. 1."

Allerede ved et retsmøde den 13/2 2006 havde samme byret, men med en anden dommer, behandlet begæring om forhåndsafvisning vedr. S. Her var byretten nået til det modsatte resultat, idet S ikke i forbindelse med afhøringen, der for hans vedkommende først fandt sted den 14. september 2005, ansås at have haft en sigtets retsstilling.

Begge sager blev nu i kæren forenet i landsretten, der udtalte:

"Det fremgår af sagen, at A henvendte sig til politiet den 20. december 2004 med en anmeldelse om, at han havde været udsat for trusler og vold i sin lejlighed den 17. december 2004. Han oplyste, at gerningsmændene var de nu tiltalte personer, T og S, og afgav en detaljeret forklaring om de anmeldte forhold. Ved sin anmeldelse medbragte han en skadejournal udfærdiget af Hvidovre Hospital den 17. december 2004, hvori der var angivet fund af skader på anmelderens hoved.

På den anførte baggrund finder landsretten, at der i forbindelse med de efterfølgende afhøringer af T og S, der skete på grundlag af den nævnte anmeldelse, forelå en sådan konkret mistanke rettet mod de pågældende, at de i relation til bestemmelsen i retsplejelovens § 724, stk. 2, må betragtes som personer, der har været sigtet.

Det må efter det oplyste lægges til grund, at fristen på 2 måneder i den nævnte bestemmelse ikke er overholdt. Begæringerne om, at strafforfølgning for de pågældende forhold ikke fortsættes mod T og S, tages derfor til følge."

Begge forhold blev således afvist for T og S.

Landsforeningens Meddelelse 30/2006

Samfundstjeneste - Dokumentfalsk

Straffelovens § 62 og § 171

Brug af falskt irakisk kørekort til ombytning med dansk kørekort i byretten straffet med fængsel i 40 dage. Landsretten gjorde under kraftig dissens (3-3) straffen betinget af samfundstjeneste i 60 timer.

ØL 13. afd. nr. S-3652-05, 27/2 2006

T på 38 år var tiltalt for dokumentfalsk ved i september 2004 på Kørekortkontoret at have gjort brug af et falskt irakisk kørekort med henblik på ombytning til dansk kørekort.

Der var påstand om fængselsstraf.

T påstod frifindelse og protesterede mod konfiskationspåstanden.

Han forklarede bl.a., at det var rigtigt, at han havde afleveret kørekortet på Kørekortkontoret. Han modtog senere besked om, at kørekortet, der var udstedt i 1985 i Sulamania i Kurdistan, var falskt.

Foreholdt, at blanketten angav "Trykkeriet Bagdad 1411" (svarende til årstallet 1990), forklarede han, at han ikke tidligere havde bemærket årstallet. Han havde fået kørekortet fornyet i både 1990 og 1995 i Sulamania.

En kriminalassistent B med speciale i irakiske kørekort, hvoraf hun gennem årene havde undersøgt 5.000 - 6.000, oplyste bl.a., at kørekort fra 1990 normalt var trykt i offset, modsat nærværende kort, der var fremstillet enten i fotokopi eller via en Pc's printer, og som efter sit indhold udløb i 1990 - det vil sige samme år, som det skulle være fremstillet.

T var ustraffet og egnet til samfundstjeneste.

Byretten bemærkede:

"To af rettens medlemmer finder, at det efter vidnet kriminalassistent B's forklaring sammenholdt med den kriminaltekniske erklæring må lægges til grund, at kørekortet er uægte. Navnlig henset til det åbenbare misforhold mellem kørekortets udstedelsesår og det på kørekortet anførte trykår, må det endvidere lægges til grund, at tiltalte var klar over, at kørekortet var uægte, da han afleverede det til ombytning hos politiet. Tiltalte findes herefter skyldig i den rejste tiltale.

En af rettens medlemmer finder navnlig under henvisning til forholdene i Kurdistan i 1985, hvor tiltalte fik kørekortet udstedt, at der ikke er ført det til domfældelse i en straffesag fornødne bevis for, at kørekortet er uægte.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171.

Retten finder under henvisning til kriminalitetens karakter ikke grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste."

Kørekortet blev konfiskeret.

T ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse.

Landsretten udtalte:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen af byrettens flertal, skyldig efter anklageskriftet.

Straffen findes passende.

3 dommere finder under hensyn til kriminalitetens karakter ikke grundlag for at gøre straffen betinget heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Under hensyn til tiltaltes meget gode personlige forhold stemmer 3 dommere for at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

Der afsiges dom efter det for tiltalte gunstigste resultat.

I øvrigt stadfæstes dommen."

T skulle inden for en prøvetid og længstetid af 6 måneder udføre samfundstjeneste i 60 timer.

Landsforeningens Meddelelse 31/2006

Samfundstjeneste - Vilkårsovertrædelse - Frister

Straffelovens § 66

Dømt til samfundstjeneste og overholdt ikke forpligtelserne, men retten fulgte ikke påstanden om fuldbyrdelse af frihedsstraffen, da retsmødebegøring ikke var modtaget inden længstetidens udløb.

Retten i Århus, 4. afd., nr. SS 4.4875/2004, 1/3 2006

T blev for kørsel i frakendelsestiden straffet i januar 2004 med 14 dages fængsel betinget af 30 timers samfundstjeneste inden for en længstetid af 6 måneder.

I skrivelse af 21/10 2004 fra Kriminalforsorgen blev det oplyst, at afviklingstiden for samfundstjeneste blev forlænget fra den 27/7 til den 29/10 2004. Samtidig indberettede man til Politimesteren, at det havde været umuligt at få kontakt til domfældte.

Anklagemyndigheden indbragte sagen for retten ved skrivelse af 12/11 2004 og med påstand om fuldbyrdelse af fængselsstraffen.

Retten udtalte bl.a.:

"Efter princippet i straffelovens § 61 må det anses for en forudsætning for, at retten efter straffelovens § 66 kan træffe afgørelse i anledning af overtrædelse af vilkår om samfundstjeneste, at retsmødebegæringen var modtaget af retten inden længstetidens udløb.

Der henvises herved til dommen i U2001 side 1932.

Da dette ikke er sket i nærværende sag, findes der ikke at foreligge fornødent grundlag for at træffe afgørelse efter straffelovens § 66 i anledning af overtrædelsen af vilkåret om samfundstjeneste, hvorfor anklagemyndighedens påstand ikke tages til følge."

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Efter Straffelovens § 63 stk. 2 kan længstetiden forlænges af tilsynsmyndigheden dog med ret for domfældte til prøvelse for retten.

Denne kendelse finder jeg interessant, fordi retten bestemte, at der ikke skulle ske fuldbyrdelse, selv om der var taget rettergangsskridt før en forlænget længstetids udløb.

Resultatet skyldes, at beslutningen om forlængelse af længstetiden ikke var meddelt domfældte før udløbet af den ved dommen fastsatte oprindelige længstetid, så han var afskåret fra at begære prøvelse."

Udlændingeloven - Frihedsberøvelse

Udlændingelovens § 35 og § 36

Det kan undertiden være vanskeligt at komme af med uønskede udlændinge, der foretrækker at sidde varetægtsfængslet frem for at blive sendt hjem. Sagen kan ikke identificeres nærmere, da j.nr. er identisk med den pågældendes udl.nr.

Rigspolitichefen, Udlændingeafdelingen, 2/3 2006

En angiveligt nordafrikaner, som politiet mente at have et navn på, blev afhørt i Vestre Fængsel med tolk.

Resten er citat af rapporten:

"Udlændingen blev gjort bekendt med Udlændingelovens § 40.

Udlændingen oplyser indledningsvis, at han ikke ved hvem han er.

Udlændingen blev gjort bekendt med, at fristen for hans frihedsberøvelse udløber den 100306, hvor sagen vil blive forelagt Retten med henblik på anmodning om fristforlængelse.

Udlændingen oplyste, at han IKKE ønskede at give møde i Retten.

Udlændingen ønskede ikke at underskrive en erklæring herom, ligesom han ikke ville skrive under på noget overhovedet."

Påtaleopgivelse - Sigtelsen grundløs - Ombudsmanden

RPL § 721

Advokat A klagede til Ombudsmanden over, at hans klient E havde fået påtaleopgivelse efter RPL § 721, stk. 1, nr. 2, og ikke efter samme paragrafs stk. 1, nr. 1. Statsadvokaten havde støttet politimesteren, men efter at Ombudsmanden gik ind i sagen og kom med en foreløbig udtalelse, hvor han bad om, at Statsadvokatens bemærkninger blev tilbagesendt via Rigsadvokaten, lykkedes det E at få en påtaleopgivelse efter stk. 1, nr. 1 (sigtelsen grundløs).

Ombudsmanden J.nr. 2005-2733-611, 9/3 2006

I forbindelse med en sag om afpresning i 2004 blev E anholdt i 7 timer, idet han sammen med en ven og dennes hund spadserede i Søndermarken, hvor venen havde hilst på to personer, der også luftede hund, og som E ikke kendte. Han nægtede kendskab til afpresning. Vennen blev også løsladt.

2½ måned senere opgav politimesteren påtalen for straffelovens § 281 i medfør af RPL § 721, stk. 1, nr. 2, da videre forfølgning ikke kunne ventes at føre til, at E fandtes skyldig i straf.

Over for anmelderen oplyste politimesteren samtidig, at E og venen intet havde med sagen at gøre.

Advokat A klagede på vegne E over politiets afgørelse, idet han fandt, at hjemlen for påtaleopgivelse burde være RPL § 721, stk. 1, nr. 1.

Politimesteren videresendte sagen til Statsadvokaten, til hvem hun bl.a. oplyste:

"Observationerne af personernes samkvem er baggrunden for, at jeg ikke har sluttet sagen som grundløs.

Jeg finder ikke at afgørelsen kan påklages, endsige, at der skal afgives en nærmere begrundelse overfor advokaten jf. retsplejelovens § 724, stk. 1, sidste punktum, modsætningsvis."

Statsadvokaten meddelte A, at han ikke havde fundet grundlag for at ændre politimesterens afgørelse, idet han henviste til E og vennens kontakt til en af de sigtede i sagen, som både umiddelbart før og efter havde kontakt til andre sigtede i sagen.

Han fandt ikke, at sigtelsen havde vist sig at være **grundløs**.

Advokat A klagede herefter til Ombudsmanden og fremhævede bl.a., at politiets efterforskning, herunder teleoplysninger, ikke havde givet noget indicium for, at E havde været involveret i afpresningen.

Han skrev til slut:

"Grænsedragningen er også af vigtighed på anden måde, nemlig derved at den uskyldige borger ved citeringen af nr. 1, får en art moralsk oprejsning for den anholdelse og sigtelse, han har været udsat for. Det kan heller ikke afvises, at sagen er registreret

i et af politiets kartoteker, og det har selvfølgelig en betydning for borgere, om påtaleopgivelsen der er anført som sket efter den ene eller den anden bestemmelse."

Politimesteren og Statsadvokaten fastholdt deres opfattelse.

Ombudsmanden kom med en foreløbig udtalelse, hvorefter han var indstillet på at henstille til Statsadvokaten at træffe en ny afgørelse i overensstemmelse med Ombudsmandens opfattelse. Han anmodede om, at Statsadvokatens bemærkninger blev tilbagesendt via Rigsadvokaten, så også han kunne få lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til sagen.

Rigsadvokaten svarede bl.a.:

"I den anledning skal jeg meddele, at det er min opfattelse, at afgørelsen om påtaleopgivelse i den foreliggende konkrete sag burde være truffet i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1.

Jeg har herved lagt vægt på, at politimesteren i den foreliggende sag efter anholdelsen af E den 31. august 2004 har ment, at E's kontakt med de øvrige sigtede i sagen ikke har været andet end tilfældig, og at der ikke, efter at E havde benægtet ethvert kendskab til de strafbare forhold, er foretaget yderligere efterforskning med henblik på at opklare hans eventuelle rolle i sagen. Jeg har endvidere lagt vægt på, at politimesteren i skrivelse af 16. november 2004 meddelte E og hans ven V, at disse intet ses at have med sagen at gøre.

Jeg har derfor meddelt E's advokat A, at jeg har omgjort afgørelsen, således at påtaleopgivelse sker efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1. Kopi af mit brev til advokat A vedlægges.

Jeg har endvidere anmodet statsadvokaten om at overveje, om der er grundlag for tilige at omgøre afgørelsen om påtaleopgivelse i forhold til V."

Ombudsmanden kunne derefter fastholde sin retsopfattelse, som han i slutningen af det 11 sideres brev til advokat A gav udtryk for. Han henviste bl.a. til bestemmelsens forarbejder, Anklagemyndighedens Årsberetning 1979. 8, hans egen Strafferetspleje I (1998), s. 179, samt Eva Smith, Jørgen Jochumsen, Michael Kistrup og Jakob Lund Poulsens Straffeprocessen (2005), s. 149 ff.

Efter at have konstateret, at politiet havde fundet de rigtige gerningsmænd, og at man over for anmelderen havde oplyst, at påtale over for E var opgivet, fordi E intet sås at have med sagen at gøre, konkluderede Ombudsmanden:

"Anvendelsen af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, som hjemmel for påtaleopgivelse, er ikke forbeholdt de tilfælde hvor politiet ikke - på tidspunktet for sigtelsen - havde grund til at sigte vedkommende. Ifølge ordlyden af § 721, stk. 1, nr. 1, kan sigtelse opgives i tilfælde hvor sigtelsen har vist sig grundløs. Dette må forstås således at sigtelsen - på tidspunktet for sigtelsen - kan have været foretaget med god grund, men at sigtelsen så siden hen viser sig at have været grundløs.

Min opfattelse er således at jeg ikke mener at statsadvokaten i det foreliggende tilfælde med rette kan henvise til § 721, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at efterforskningen ikke har kunnet udelukke at E havde noget med det strafbare forhold at gøre. Efter min opfattelse skal der for at anvende denne hjemmel (i stedet for nr. 1) have været i hvert fald et minimum af tvivl om E's rolle i sagen hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag. Jeg henviser til forarbejderne hvorefter stk. 1, nr. 2, omfatter de tilfælde hvor der vel er tilvejebragt visse beviser for sigtedes skyld, men hvor det anses for usandsynligt at sagen kan gennemføres til domfældelse, f.eks. på grund af for svage beviser.

Så vidt jeg kan se anlægger statsadvokaten den retsopfattelse at der skal være tilvejebragt positivt (og sikkert) bevis for den sigtedes uskyld såfremt § 721, stk. 1, nr. 1, skal kunne finde anvendelse; og er dette ikke tilfældet, må § 721, stk. 1, nr. 2, nødvendigvis citeres som hjemmel for påtaleopgivelsen. En sådan retsopfattelse er, som anført, næppe i overensstemmelse med forarbejderne til stk. 1, nr. 2, der vanskeligt vil kunne finde anvendelse i en situation som den foreliggende hvor der ikke foreligger positive beviser overhovedet hverken for den sigtedes skyld eller hans uskyld.

Det er således min opfattelse at sigtelsen mod E har vist sig grundløs, og at påtaleopgivelsen derfor skulle være sket med henvisning til § 721, stk. 1, nr. 1.

På baggrund af det som Rigsadvokaten har anført i udtalelsen af 23. februar 2006 har jeg ikke grundlag for at afgive en henstilling til Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby."

Landsforeningens Meddelelse 34/2006

Narkotika - Mindre kvanta - Strafudmåling

Lov om euforiserende stoffer § 3

T bl.a. dømt for besiddelse af 19,47 g heroin, hvoraf retten lagde til grund, at i hvert fald 12 g var med henblik på videreoverdragelse. Fængsel i 60 dage, der ansås udstået med varetægtsfængsling.

Efterlysning af yderligere domspraksis.

Københavns Byret SS 32. 29587/2005, 15/3 2006

T på 47 år var tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, ved i august 2005 på sin bopæl at være i besiddelse af 19,47 g heroin med henblik på videreoverdragelse samt våbenloven, ved at være i besiddelse af en gaspistol og en enhåndsbetjent foldekniv.

T erkendte besiddelsen i begge forhold, men bestred, at heroinen var med henblik på videreoverdragelse. Han havde købt heroinen på "klods". Han havde imidlertid også købt for en kammerat og havde haft penge med til leverandøren for kammeratens andel.

T var straffet i 2000 med bøde for bl.a. lov om euforiserende stoffer, ved at have besiddet 5 g heroin. Retten frifandt her for hensigt til videresalg.

Henset til forklaringen og oplysningen om T's økonomi fandt retten det bevist, at i hvert fald 12 g af heroinen var med henblik på videreoverdragelse.

Straffen blev fastsat til fængsel i 60 dage og en tillæggsbøde på kr. 3.000. Fængselsstraffen ansås udstået med frihedsberøvelsen på 4 uger, heraf 13 dage i isolation.

- oo0oo -

Redaktøren efterlyser flere nyere, små sager med strafudmåling for hård narkotika. Bl.a. om forholdet mellem salgskugler og fund af narkotika - ikke opdelt i salgsportioner op til f.eks. 20 g.

Landsforeningens Meddelelse 35/2006

Samfundstjeneste - Vold - Trafik

Straffelovens § 62 og § 244

T på 35 år dømt for i forbindelse med en diskussion om færdselsregler at have slået A med et knytnæveslag. I byretten 40 dages fængsel ubetinget. Landsretten nedsatte straffen til fængsel i 30 dage og gjorde med dissens (3-3) denne betinget af samfundstjeneste i 40 timer.

ØL 24. afd. a.s. nr. S-195-06, 27/3 2006

T på 35 år var tiltalt for i oktober 2005 om morgenen ved et lyskryds at have slået A med et knytnæveslag i ansigtet.

T erkendte delvis. Han havde efter sin forklaring hørt en cyklist råbe idiot til ham flere gange, mens han holdt i sin bil ved lyskrydset. Han steg ud af bilen og tog fat i cyklistens kæbe og puffede til ham. Det var ikke et slag.

Cyklisten A forklarede bl.a., at han inden lyskrydset både havde måttet bremse op og foretage undvigemanøvre, da en bil kørte uden om ham. Han blev forskrækket og råbte "idiot". Denne ved lyskrydset sagde han ikke idiot, men havde en diskussion med T om vigepligt. Pludselig fik han et knytnæveslag i ansigtet. Det var ikke et hårdt slag, men det efterlod snurren og hovedpine.

Et vidne V, der var kommet cyklende under diskussionen, havde ikke hørt ordet idiot fra A. Derimod sagde T flere gange: "Du skal ikke kalde mig for idiot." T tildelte A et rent kæbestød.

T, der var ustraffet og offentlig ansat, var egnet til samfundstjeneste.

Byretten fandt på den delvise erkendelse og de troværdige og overbevisende vidneforklaringer T skyldig efter anklageskriftet og bemærkede:

"Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 244.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at der er tale om meningsløs trafikvold og finder det af samme grund påkrævet, at straffen fuldbyrdes uanset tiltaltes gode personlige forhold."

T ankede til frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse, navnlig således, at straffen blev gjort betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

Tiltalte og vidner forklarede i det væsentlige som i byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldig efter anklageskriftet.

Straffen findes passende at kunne nedsættes til fængsel i 30 dage.

Under hensyn til forholdets karakter af meningsløs vold mod en medtrafikanter finder tre voterende, uanset de meget begrænsede skader og tiltaltes særdeles gode personlige forhold, at der ikke er grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Tre voterende finder under hensyn til omstændighederne ved voldsudøvelsen og tiltaltes særdeles gode personlige forhold, at straffen kan gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

Der afsiges dom efter det for tiltalte gunstigste resultat, således at straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste."

Resultatet blev, at T skulle afvikle samfundstjeneste i 40 timer inden for en længstetid på 6 måneder og undergive sig tilsyn af Kriminalforsorgen i en prøvetid på 2 år.

- oo0oo -

Lægeundersøgelse og efterfølgende besigtigelse hos politiet af A viste, at han skulle have en blodudtrædning på kinden svarende til en 10-20 kr. mønt. (Forsvareren tilføjer, at den ikke var særlig synlig på det foto, der var optaget). Der var ikke noget erstatningskrav.

T var efter nogle arbejdsløshedsperioder blevet offentligt ansat og havde en meget fin udtalelse fra arbejdspladsen, gengivet i personundersøgelsen.

- oo0oo -

I nyere domme om trafikvold ligger straffen normalt på 30-40 dages fængsel, men straffen kan også være rent betinget eller med vilkår om samfundstjeneste. Blandt påberåbte domme kan nævnes TfK 2006.76 Ø (§ 119), TfK 2005.755 Ø, TfK 2005.163 V (gentagelse), TfK 2004.421 V (identisk med U 2004.1987) samt Lf.Medd. 29/2004 Ø.

Landsforeningens Meddelelse 36/2006

Narkotika - Ecstasy - Forsøg - Tilbagetræden - Langvarig sagsbehandling - Samfundstjeneste

Straffelovens § 22, § 62 og § 191

S og P aftalte i 2003 at bestille 4.000 ecstasy piller hos A. Pillerne blev aldrig leveret. Retten fandt ikke betingelserne i § 22 opfyldt (dissens vedr. P). Straffen på 1 års

fængsel blev gjort betinget af samfundstjeneste i 200 timer under hensyn til den tid, der var gået, uden at det beroede på de tiltaltes forhold.

Københavns Byret SS 24. 32708/2005, 3/4 2006

S på 23 år og P på 28 år var tiltalt for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 191, idet S i juni 2003 havde forsøgt at erhverve 4.000 stk. ecstacy piller hos A med henblik på at videreoverdrage tabletterne til P, hvilket mislykkedes, dels fordi A i første omgang ikke kunne skaffe tabletterne, dels fordi P efterfølgende ikke ville eller kunne betale den pris for tabletterne, som A forlangte.

Tiltalen mod P drejede sig om samme forhold og med samme grund til, at tabletterne ikke blev leveret.

S var i forhold 3 tiltalt for besiddelse med henblik på videreoverdragelse af 11 g amfetamin ved anholdelsen i november 2003, og i forhold 4 overtrædelse af våbenloven for ved samme lejlighed at have opbevaret en butterflykniv på bopælen.

Der var påstand om fængselsstraf. Begge nægtede sig skyldige med henvisning til frivillig tilbagetræden fra forsøg.

S havde oprindeligt, da han blev varetægtsfængslet i november 2003, erkendt forsøg med en forklaring om, at handlen aldrig blev gennemført, fordi A og P ikke kunne blive enige om prisen. Han skulle ikke selv tjene penge på en eventuel handel.

Nu forklarede han bl.a., at han havde truffet P til en fest og spurgt, om denne kunne låne ham kr. 2.000 til indskud på en lejlighed. Han huskede på grund af påvirkning ikke, om det var ham eller P, der først nævnte ecstacy.

Nogle dage senere sendte han en SMS til A, hvor han spurgte, om A kunne skaffe 4.000 tabletter. Han havde ikke, da han kort efter talte i telefon med A, aftalt med P, hvordan betalingen skulle skaffes. A forlangte 10 kr. pr. styk. Nogen tid efter fik han fat på P, der fortalte, at han alligevel ikke skulle bruge nogen tabletter, at han havde været fuld, da det blev aftalt, og at han fortrød.

S var lidt bange for A og kontaktede ikke denne eller tog mod dennes telefonopkald. Først efter 14 dage besvarede han et opkald fra A. Han sagde ikke, at det hele var afblæst, men fortalte, at han ikke kunne få fat i sin aftager og prøvede på denne måde at trække sagen i langdrag. Han sagde, at prisen skulle ned på 6 kr., hvilket A ikke ville gå med til. Han kontaktede ikke P før på et langt senere tidspunkt (let forkortet referat, ER).

En række telefonaflytninger blev afspillet, idet politiet som led i en større sag havde haft aflytning på A's telefon.

P forklarede bl.a., at han lidt pralende havde sagt, at han sagtens ville kunne hjælpe til med at sælge tabletterne. Han huskede ikke, om de talte om prisen, eller hvordan tabletterne skulle skaffes eller betales. Han var påvirket af alkohol og amfetamin.

Det næste, han huskede, var, at han nogle dage senere ringede til S og sagde, at han ikke ville kunne få det til at lykkes, og at det var en umulig plan. Han ville ikke være med. S fortalte ikke noget om, at han havde haft kontakt med en leverandør. Han havde i lang tid ikke yderligere kontakt med S. Anholdelsen af denne i november kom som et chok for ham.

På forehold kunne det godt passe, at han modtog en SMS fra S samme dag, som de havde haft samtalen om at skaffe tabletterne. Han huskede ikke, som det var anført i rapporten, at det af beskeden fremgik, at S havde bestilt pillerne, og at afhørte skulle have pengene klar.

S gjorde vedr. forhold 3 gældende, at amfetaminen var til eget brug.

Begge var ustraffede og egnede til samfundstjeneste.

Rettens begrundelse og afgørelse :

"Ad forhold 1-2

De tiltalte har erkendt at have gjort forsøg på erhvervelse af 4.000 ecstasy piller som beskrevet i anklageskriftet, men har gjort gældende, at betingelserne for strafophør efter frivillig tilbagetræden for forsøg, jf. straffelovens § 22, er opfyldt.

Efter bevisførelsen, herunder indholdet af de aflyttede telefonsamtaler og tiltalte S's forklaringer i grundlovsforhøret og under domsforhandlingen, må retten imidlertid lægge til grund, at denne tiltalte, efter at han havde givet leverandøren besked om at skaffe pillerne, ikke foretog handlinger i forhold til leverandøren, der var egnede til at hindre fuldbyrdelsen af forbrydelsen. Fuldbyrdelsen mislykkedes derimod af grunde, som tiltalte ikke var herre over. Da betingelserne i straffelovens § 22 herefter ikke er opfyldt, anses tiltalte S skyldig i den rejste tiltale i forhold 1.

For så vidt angår tiltalte P anser to af rettens dommere heller ikke grundlag for at statuere, at denne tiltalte opfylder betingelserne for strafophør i henhold til straffelovens

§ 22, idet der herved lægges særlig vægt på, at det efter tiltalte P's egne forklaringer i retten og til politiet må antages, at han kort efter den oprindelige aftale med medtiltalte S om at skaffe 4.000 ecstasy piller modtog en SMS besked fra S om, at S nu havde bestilt pillerne, og at tiltalte skulle have pengene klar. Disse dommere lægger endvidere vægt på, at tiltalte herefter, bortset fra en telefonisk besked til S, ikke foretog sig noget hverken i forhold til S eller til leverandøren, der kunne sikre, at fuldbyrdelsen blev forhindret.

En af rettens dommere anser det efter en samlet bedømmelse af bevisførelsen for betænkeligt at afvise, at tiltalte P efter meddelelsen til S om, at han ikke ønskede pillerne leveret, havde rimelig grund til at betragte sagen som afsluttet, og stemmer derfor for at frifinde tiltalte.

Der afsiges vedrørende tiltalte P dom efter stemmeflertallet, således at tiltalte anses skyldig i forhold 2.

Ad forhold 3

Efter bevisførelsen, herunder oplysningerne om tiltalte S's stofmisbrug og økonomiske forhold, lægges det til grund, at tiltalte var i besiddelse af de 11,7 gram amfetamin i hvert fald delvis med henblik på videreoverdragelse. Med denne bemærkning er tiltalte skyldig efter tiltalen."

Straffen blev for begge udmålt til fængsel i 1 år, der blev gjort betinget af samfundstjeneste i 200 timer.

Retten bemærkede herom:

"Under hensyn til den tid, der er gået siden de straffbare forhold blev begået, og til, at forsinkelsen af sagen ikke beror på de tiltaltes forhold, bestemmes, at straffen ikke skal fuldbyrdes, hvis de tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, og herunder udfører samfundstjeneste i 200 timer, jf. straffelovens § 56, stk. 2, § 62 og § 63."

- oo0oo -

S, hvis identitet havde været kendt siden juni 2003, idet han havde afsendt den første SMS til A fra sin egen telefon og med angivelse af et sjældent efternavn, var blevet frihedsberøvet 5. - 19. november 2003. P havde ikke været varetægtsfængslet. Anklageskriftet blev først udfærdiget i november 2005.

Narkotika - Hash i fængsler - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62, lov om euforiserende stoffer § 3

T havde som straffafsoner besiddet 46 g hash til eget forbrug. På grund af personligt gode forhold blev straffen af fængsel i 20 dage gjort betinget af samfundstjeneste i 40 timer.

Retten i Tåstrup SS 7/05, 10/5 2005

T på 26 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, ved i september 2004 i et åbent fængsel at have besiddet 46 g hash til eget brug.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om fængselsstraf.

T var senest straffet med en udenretlig bøvedtagelse i februar 2005, ligeledes for lov om euforiserende stoffer. Han var egnet til samfundstjeneste.

Retten udtalte vedr. strafudmålingen:

"Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. straffelovens § 89.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 40 timer, jf. straffelovens § 62.

Retten har ved fastsættelse af straffen lagt vægt på mængden af hash, som tiltalte havde i fængslet. Retten har videre lagt vægt på, at tiltalte, der tidligere er straffet flere gange, nu er ophørt med misbrug af hash og alkohol. Han har læreplads og kæreste. På den baggrund har retten fundet det forsvarligt helt undtagelsesvis at gøre straffen betinget."

Tilsyns- og prøvetiden blev sat til 1 år, afviklingstiden til 4 måneder.

Afgifter - Smugling - Cigaretter - Sagsomkostninger

Straffelovens § 289 og retsplejelovens § 1008

5 personer A - E var tiltalt for indsmugling, modtagelse og transport af ca. 5,5 mio. cigaretter. 4 blev dømt i byretten. Sagen blev anket også af anklagemyndigheden for den frifundne. I landsretten blev alene A og B dømt mod deres benægtelse. Landsretten stadfæstede for disse strafudmålingen på 2 års fængsel.

D havde i et særskilt forhold erkendt overtrædelse af § 289 ved at have opbevaret ca. 320.000 cigaretter (af andre mærker). Herfor blev han i landsretten idømt 4 måneders ubetinget fængsel og slap trods flerdags domsforhandling i både by- og landsret med at betale kr. 2.400 + m i sagsomkostninger.

ØL 11. afd. a.s. nr. S-3486-05, 30/5 2006

A - E i alderen ca. 45 - 50 år var tiltalt, A og B for indsmugling af 5.490.000 cigaretten i april 2004 og C for at have transporteret cigaretterne ud til D og E, der henholdsvis drev og var ansat i en fragtmandsforretning, og hvor E læssede cigaretterne af C's lastbil, hvorved statskassen blev unddraget told og afgifter med kr. 6,5 mio.

D var i forhold 2 tiltalt efter § 289, ved i april 2004 at have købt 336.000 uberigtigede cigaretter, som toldvæsenet opdagede i fragthallen, da de ransagede i forhold 1.

Efterforskningen blev påbegyndt, da toldvæsenet fik et tip om, at en mistænkelig container med møbler var på vej til Danmark. Containeren blev skygget, ligesom der blev indhentet aflytningskendelse på et telefonnummer, der fremgik af fragtpapirerne.

A og B bestred, at det var dem, der var blevet aflyttet på to taletidskort. Containeren blev med en fax dirigeret hen til C, der forestod omladningen af forsendelsen, der så ud som møbelkasser. Et par dage efter blev forsendelsen kørt ud til D og E, hvorefter toldvæsenet slog til. C, D og E gjorde gældende, at de intet vidste om det hemmelige indhold af møbelkasserne.

Ingen af de tiltalte var straffet af betydning for sagen. C, D og E havde været varetægtsfængslet lidt under en måned.

Byretten domfældte A - D, C og D dog med dissens for frifindelse i forhold 1. E blev frifundet ligeledes med dissens.

Straffene blev udmålt til 2 år for A, B og D og 1 år og 9 måneder til C. De domfældte skulle in solidum betale kr. 6,5 mio. i told og afgifter.

I landsretten stadfæstede landsretten dommen, for så vidt angik A og B. Frifindelsen af E blev ligeledes stadfæstet. Om C og D anførte landsretten:

"Ad C:

Efter bevisførelsen for landsretten findes det ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed fuldt tilstrækkeligt godtgjort, at C er skyldig i forhold 1. C frifindes derfor.

Ad D:

5 voterende udtaler:

Efter bevisførelsen for landsretten finder vi det ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed godtgjort, at D er skyldig i forhold 1. Vi stemmer derfor for at frifinde D i dette forhold.

1 voterende udtaler:

Også efter bevisførelsen for landsretten tiltræder jeg af de grunde, som byrettens flertal har anført, at D er fundet skyldig i forhold 1.

Efter stemmeflertallet frifindes D i forhold 1."

D blev for forhold 2 idømt 4 måneders ubetinget fængsel og skulle betale kr. 340.052 i told og afgifter.

Hverken C eller E skulle naturligvis betale sagsomkostninger. For D blev følgende bestemt:

"Statskassen skal betale de sagsomkostninger for byretten og landsretten, som vedrører D, herunder salæret til den for ham beskikkede forsvarer, idet D dog skal betale 2.400 kr. med tillæg af moms af salæret til den beskikkede forsvarer for byretten."

- oo0oo -

Redaktøren har en oversigt over nyere cigaretsmuglerdomme, der også omfatter andre mængder end de ovenanførte. Foreningens medlemmer kan rekvirere denne.

Vold - Betinget straf - Personlige forhold

Straffelovens § 56 og § 244

K havde tidligt om morgenen på en restaurant slået to andre kvinder. Retten udmålte en straf på fængsel i 40 dage, der blev gjort rent betinget på grund af hendes familie- og arbejdsmæssige forhold.

Københavns Byret SS 28. 15102/2006, 14/6 2006

K på 34 år var tiltalt efter straffelovens § 244, ved i april 2006 kl. 05.30 på en restaurant at have slået A 1-2 gange i ansigtet med flad hånd samt at have slået B 2 gange i ansigtet med knyttet hånd.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om betinget fængselsstraf. K påstod frifindelse.

Det fremgik af K's forklaring, at hun havde været beruset efter at have deltaget i en fødselsdagsfest. Hun kunne ikke huske at have talt med to lyshårede piger eller at have slået dem. Det sidste, hun huskede, var, at hun stod ved baren, og det næste var, at hun vågnede op på en politistation.

Ud over vidneforklaringer fra A og B var der en video samt skadestueerklæringer.

K, der var ustraffet, oplyste om sine personlige forhold:

".. at hun har levet af kontanthjælp i 10 år, men at hun fra den 1. juli 2006 har fået arbejde som tjener 30 timer om ugen. Hun har en datter på 4 år og en søn på 11 år. Hun bor sammen med sin datter. Hendes søn bor nu hos hendes søster, der for nylig har fået plejetilladelse."

Retten fandt K skyldig i overensstemmelse med tiltalen, dog at det efter B's forklaring kun var bevist, at K slog hende én gang med knyttet hånd. Straffen blev udmålt til fængsel i 40 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte har begået vold mod to personer, og har slået den ene af dem med et knytnæveslag.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder den betingelse, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på oplysningerne om tiltaltes personlige forhold."

Vilkårene omfattede 2 års prøvetid.

Landsforeningens Meddelelse 40/2006

Vold efter § 245 - Samlivsforhold - Personlige oplysninger - Delvis betinget straf

Straffelovens § 58 og § 245

T dømt for at have tildelt sin mangeårige samlever flere knytnæveslag i ansigtet, der havde ført til flænger i hovedet. Idømt 3 måneders fængsel, hvoraf 30 dage blev gjort betinget, og resten ansås som udstået med 48 dages varetægtsfængsel. Retten lagde vægt på, at T ikke var straffet af betydning for sagen, og til en personundersøgelse, der anbefalede vilkår om alkoholbehandling.

Københavns Byret SS 20. 15814/2006, 23/6 2006

T på 47 år var tiltalt for straffelovens § 245, stk. 1, ved i maj 2006 om natten i parrets fælles lejlighed at have slået samleveren K to gange med en fyldt ølflaske med en 3 cm lang syningskrævende flænge i baghovedet samt en 2,5 cm lang flænge over højre øjenbryn til følge, ligesom han tildelte hende adskillige knytnæveslag i hovedet.

Der var påstand om ubetinget fængselsstraf. T påstod frifindelse. Han var ikke straffet af betydning for sagen.

Det fremgik af parrets forklaring, at de havde samlevet gennem 26 år og havde børn sammen. Forholdet havde været præget af massiv alkoholindtagelse. Ingen af dem kunne huske, at K var blevet slået i hovedet med en flaske. K erindrede derimod et par knytnæveslag i hovedet. T havde ligget og sovet og vågnede ved, at hun sagde farvel til en veninde. Han troede, at hun ville forlade lejligheden for at gå på druk.

Det fremgik af skadejournalen, at der var de i anklageskriftet beskrevne flænger i K's hoved.

T var egnet til at modtage en betinget dom, herunder med samfundstjeneste og alkoholvilkår. Han havde været frihedsberøvet fra den 6/5 2006. De sidste 14 dage af

varetægtsfængslingen var han anbragt på psykiatrisk afdeling og var påbegyndt en antabusbehandling, som han efter lægernes anvisning skulle følge et år.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Ved de afgivne vidneforklaringer sammenholdt med oplysningerne i skadejournalen og de i øvrigt foreliggende oplysninger finder retten det bevist, at tiltalte har tildelt K flere knytnæveslag i ansigtet med skader til følge. Det findes derimod ikke med det til domfældelse i en straffesag fornødne bevis godtgjort, at tiltalte tillige har slået forurettede med en fyldt ølflaske. Tiltalte findes i dette omfang skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 245, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på at der er tale om flere knytnæveslag mod forurettedes ansigt, og at disse har haft betydelige skader til følge.

30 dage af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte ikke tidligere er straffet af betydning for sagen samt på oplysningerne om hans personlige forhold."

Vilkårene omfattede 1 års tilsyn og alkoholistbehandling i denne periode. Den ubetingede del af straffen ansås for udstået med den skete varetægtsfængsling.